

ПРЕСТЪПНИЦИТЕ НА АМЕРИКА

ЗНАМЕНИТИ БАНДИТИ
ПРОЧУТИ ГАНГСТЕРИ
СЕРИЙНИ УБИЙЦИ

ПРЕСТЪПНИЦИТЕ НА АМЕРИКА

**ЗНАМЕНИТИ БАНДИТИ, ПРОЧУТИ ГАНГСТЕРИ,
СЕРИЙНИ УБИЙЦИ**

Автор: Михаил Гуров

Преводачи: Яна Загорчинова; Наташа Стоянова;

Горанка Цветкова

Издателство „Паритет“, София

240 стр.

Настоящата книга представя цяла галерия от бандити, гангстери и убийци – престъпниците на Америка от времето на Дивия запад до наши дни. В нея ви срещаме с обикновени разбойници и крадци, но и с емблематични за времето си мафиоти, както и с жадни за кръв убийци, манияци и садисти. Имената им са известни по целия свят – Джеси Джеймс, Джон Дилинджър, Ал Капоне, Лъки Лучано, Бони и Клайд, Тед Бънди, Чарлз Менсън.

Ще се изненадате от образите на някои герои, защото истинските им лица вероятно няма да съвпаднат с вашите представи за тях, тъй като те са изградени на базата на художествените образи в литературата и киното. Но не се страхувайте да разлистите следващите страници, защото със сигурност ще останете удивени от множеството неизвестни факти, на които се основава повествованието на настоящата книга. Историческата истина и правдивост на представените събитията ще ви разтърсят до дъното на душата ви, ще ви оставят без дъх и ще бележат съзнанието ви завинаги.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbf.com – 20% отстъпка.**

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-558-3

СЪДЪРЖАНИЕ

Част първа

БАНДИТИТЕ НА ДИВИЯ ЗАПАД.....	5
Дивият Запад: каубои, бандити и беззаконие	7
Джеси Джеймс: Един от най-големите бандити на Америка.....	17
„Дивият Бил“ Хикок: Стрелец и пазител на закона на стария запад.....	27
Били Кид: „Хлапето“ за милион.....	35
Истинската история на стрелеца Уайът Ърп.....	45
Двамата „добри бандити“: Буч Касиди и неговият приятел Сънданс Кид	52

Част втора

ПРОЧУТИ АМЕРИКАНСКИ ГАНГСТЕРИ	65
Зараждането на мафията в САЩ: от „Черната ръка“ до „Коза ностра“	67
Ал Капоне – Белязаният.....	85
Лъки Лучано: човекът, създал мафията.....	103
Тайните на Джон Дилинджър	120
На колела с револвери и картечница: Бони и Клайд.....	137

Част трета

МАНИАЦИ И СЕРИЙНИ УБИЙЦИ	147
Хилсайдските удушвачи: Кенет Бианки и Анджело Буоно	149
„Найлоновият убиец“ Тед Бънди.....	165
Бостънският удушвач	180

„Нощния ловец“ Ричард Рамирез	194
„Синът на Сам“ Дейвид Берковиц	211
Чарлз Менсън: „Исках да променя света“	224

Част първа
БАНДИТИТЕ НА ДИВИЯ ЗАПАД

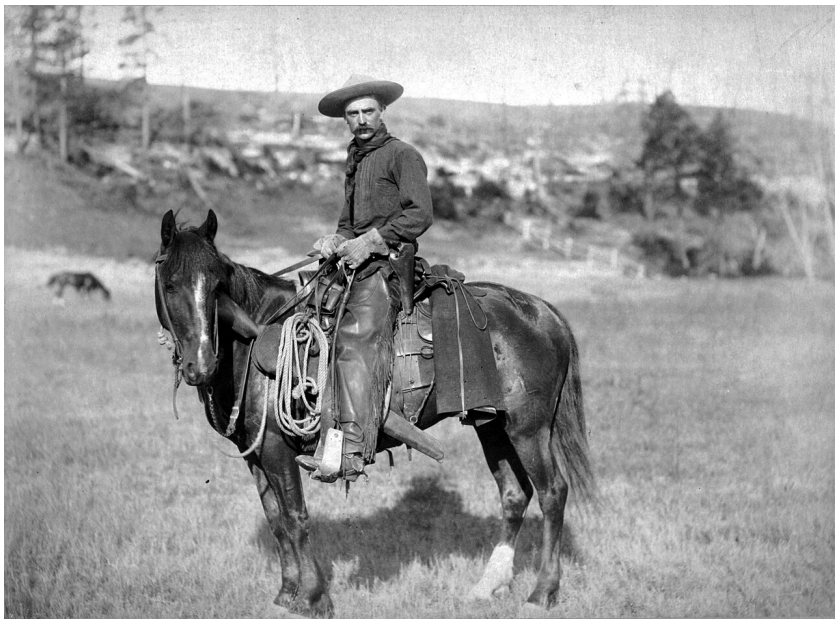
Дивият Запад: каубои, бандити и беззаконие

За Дивия Запад съществуват много митове, които и до днес процъфтяват в художествената литература, киното и масовото съзнание. Голяма роля в тяхното популяризиране играят самите американци, които издават романи за каубои и индианци и снимат уестърни.

Представата за повечето каубои е приблизително такава, каквата е на снимката по-горе: мъж в джинси и широколопа шапка, въоръжен с колт и уинчестър, възседнал на кон. В уестърните и приключенските романи каубоите помагат на шерифите да въдворяват ред и да слагат на място бандитите, разобличават продажните чиновници, стрелят точно, пият уиски и спасяват красиви момичета от индианците. Почти всичко това е измислица.

След влизането на Тексас в САЩ, от испанските колонизатори останали огромни стада от подивели крави – тяхното залавяне станало печеливш бизнес: например, добитъкът в Тексас струвал 10 пъти по-евтино отколкото в източните щати. Каубоите работели за търговците на добитък и месо: те хващали дивите животни, събирали ги в стада, пасели ги, а след това откарвали добитъка за клане или за продажба. Понякога, за да достигнат до най-близкия от пасището град или железопътна гара, каубоите трябвало да изминават със стадото хиляди километри. Такива миграции се правели два пъти в годината: напролет и наесен, и изисквали много тежък труд.

На един пастир се падали по 250 глави добитък. Те трябвало да се наглеждат и денем, и нощем, пастирите трябвало да могат да преглеждат и да лекуват кравите, но и да ги убиват, ако било необходимо. Работният ден продължавал по 14 часа. Прахолякът, недостигът на храна и други недостатъци на живота под открито небе вло-



Каубой, 1888 година

шавали здравето им. Рядко някой можел да издържи на такъв режим повече от 7 години, още повече, че за тази опасна и тежка работа далеч от цивилизацията каубоите получавали по-малко пари от квалифицираните работници. Каубои ставали неженени млади мъже от бедни семейства. Много от тях били чернокожи, латиноамериканци или индианци. Сред пастирите се срещали и жени, но рядко. За защита от дивите зверове, от индианци и грабители, каубоите носели оръжие, като често пъти го получавали от собственика, тъй като то струвало скъпо и не всеки пастир можел да си го закупи сам. Същото се отнасяло и за конете.

По време на преходите било забранено да се пие алкохол и да се играят хазартни игри – собствениците на стадата можели да глобяват за това своите каубои. Също

така, според федералните закони на САЩ, през земите на индианците не можело да се пренасят алкохолни напитки. Затова пък след края на прехода каубоят можел да си почине и да се повесели.

Център на търговията с животни и „най-каубойският“ град бил Додж Сити, в който имало много барове, публични домове и казина.

В тях каубоите харчели заработеното през месеците на тежък труд в прериите. А любимата им напитка била бирата, а не уискито, тъй като била по-евтина. Дългото откъсване от цивилизацията, алкохолът, казината и публичните домове не помагали за изграждането на положителна репутация на каубоите. В онези години те си спечелили славата на пияни пройдохи, бродяги, безделници и въоръжени бандити.

В киното и приключенските романи за Дивия Запад цари пълно беззаконие, всяка дъска за обяви е облепена с листовки на ловци на глави, а бандитите и каубоите непрекъснато се замесват в престрелки. Но всички тези художествени образи са много, много далеч от реалността. Липсата на силна официална власт се компенсирала от частни кантори, създадени по инициатива на самите жители на населените места. Например, имало Комитет по бдителност в Сан Франциско, който доста успешно се борел с престъпността в Калифорния от 50-те години на XIX век. Същата организация имало и в Тексас, където, както и във всеки друг граничен щат, престъпниците се чувствали доста по-свободно заради възможността да се скрият в Мексико.

Шерифът на града не работел сам: помагали му съдебните изпълнители, рейнджърите и конната полиция. На пазителите на закона не им се налагало постоянно да стрелят. Те основно следели пияните, разоръжавали онези, които нарушавали реда за носене на оръжие, задържали буйните посетители на игралните зали и



Играчи в аризонски бар

публичните домове. Обикновените граждани им помагали на обществени начала: повечето американци имали оръжие. Но да се твърди, че жителите на Дивия Запад стреляли с револверите и карабините си произволно, е несериозно. Например в „града на каубоите“ Додж Сити е било забранено носенето на оръжие. Изобщо представата за стрелец, който свободно се разхожда из града с два револвера на бедрото и във всеки момент може да ги използва безнаказано, е само художествен образ.

Миньорските и скотовъдните градчета, които никнели като гъби в американския Запад, не били огнища на анархия и насилие. Благодарение на тясното сътрудничество на частните и държавните служби, на колективните съглашения, сключени между гражданите, нивото на престъпност не

било чак толкова високо. Особено скептично трябва да се отнасяме към сцените в киното, в които бандитите демонстративно влизат в града. Хората с тъмно минало или настояще се стараели да стоят настрана от големите селища и обитавали предимно селската местност и граничните райони.

Банди, които се занимавали с крадене на добитък и грабежи, имало, но мащабите на престъпност били доста скромни. Така, от 1859 до 1900 година в 15 щата, по земи-те на запад от река Мисисипи станали само осем грабежа на банки, които били проектирани по най-съвременни технологии и при това се намирали много близо до офиса на шерифа. Влаковете и дилижансите с ценни товари също се охранявали много добре. Най-често обект на бандитите ставали самотни пътници, конници и каруци. Наказанията за престъпленията били сурови – разярените граждани можели да обесят или да застрелят престъпника на място без съд и присъда дори за кражба на кон.

Дуелите за защита на честта се случвали рядко и не изглеждали така романтично както се представят в киното. Участниците се криели в укрития, а от дима на барута никой не разбирал къде точно стреля. Най-важното в тези дуели било умението да стреляш пръв, а после да доубиеш съперника. По време на един от най-известните дуели, двубоя между Дивия Бил Хикок и Дейвис Тат, и двамата успели да стрелят, но Тат не улучил. Най-често гангстерите загивали в засада, а не в престрелки. Например бандитът Джеси Джеймс и споменатият Хикок са убити с изстрели в гърба.

„Каубойският“ стетсън¹ започнал да се асоциира с Дивия запад едва с разрастването на популярността на

¹ Каубойската шапка (стетсън) – широкопола филцова, кожена или сламена шапка била изобретена от Джон Стетсън през 70-те години на XIX век. До ден днешен тя е популярна в Югозапада на САЩ, в северно Мексико и западните провинции на Канада. Тя е атрибут на американските каубои, а също и на изпълнителите на кънтри музика. – Бел. ред.

уестърните. А стереотипните образи до голяма степен се появили заради това, че каубоите се обличали за снимки така, както никога не изглеждали на работа: ризи, огромни шапки, ботуши със звездички и ефектни револвери. В действителност в Дивия запад носели най-различни шапки. А по принцип шапките тип бомбе тогава били много по-популярни. Дори ги наричали „покорители на Запада“.

Практически нито един уестърн не минава без нападение на село или колона преселници от индианци. Но истината е, че обратната ситуация се случвала много често. Далеч не всички индианци заставали на пътеката на войната с европейците. Много от племената избягвали стълкновенията, а някои дори воювали на страната на САЩ: против армиите на колониалните държави или даже против други племена. Земите на коренните жители на Америка отначало се изкупували, а правителството на Щатите сключвало с вождовете договори. Но след Гражданската война тези относително мирни отношения приключили. През 1871 година правителството на САЩ се отказало занапред да ратифицира договорите с племената и преминало към агресивно усвояване на Великите равнини. Последвало унищожаването на индианците. Вкарвали ги в резервати с нечовешки условия за живот и просто ги изстребвали. По данни на американски статистики, към 1894 година само официалните войни с индианците наброявали повече от 40. В тях загинали най-малко 30 хиляди представители на коренното население на континента, а реално тази цифра може би отразява само половината от жертвите. От нападенията на индианците, например, на Орегонската пътека, по която преминали от 10 до 30 хиляди американски преселници на Запад, според документираният случаи са загинали 362 души. В отговор на това белите убили повече от 400 местни жители.



Преселници, движещи се на Запад, 1866 година

Историята на Дивия Запад показва, че даже събитията от сравнително близкото минало могат да се превърнат в сборник от стереотипи и легенди. Опростявайки реалността, преувеличавайки мащаба на събитията и рисувайки образите на героите и злодеите, масовата култура е създала това, което наричаме „Дивия Запад“.

По онова време в Дивия Запад (пък и във всички американски щати) нямало централизирана правоохранителна система. Съществувала службата на съдия-изпълнителя, която следяла за изпълнението на федералните закони, охранявала съдебните сгради и държавните учреждения, осигурявала изпълнението на съдебните присъди и конвоирала осъдените. Също тя издирвала федералните престъпници (и избягалите роби) – но да се заслужи това звание не било лесно и не били много тези, които били удостоени с него през цялата история


на САЩ. В същото време службата на съдебните изпълнители имала малък състав и нямала възможност да осигури навсякъде ред. Основните борци с престъпността били шерифите, които се избирали. Всяко градче, окръг или щат избирали своите шерифи, които сами си назначавали заместници и помощници. От шерифа по онова време не се изисквало много: да бъде съобразителен, решителен и да стреля точно – всички тези качества в пълна степен притежавали и най-големите късметлии сред нарушителите на закона. Често гражданите се радвали, когато длъжността на шерифа се заемала от някой известен ганфайтер² или убиец, тъй като той можел най-добре от всички да въведе ред в града и да укроти самозабравилите се каубои, които често се напивали и се упражнявали в стрелба, стреляйки по мирните жители.

Шерифите привличали широк кръг от доброволци. Така наречените баунтихантери³, които срещу парична награда (големината ѝ зависела от „служебното досие“ на негодника) издирвали престъпниците и ги водели в съда. Най-често присъдата им вече била обявена задочно и в обявите за търсене се посочвало звучното *Dead or alive* („Жив или мъртъв“), което давало на ловците на глави богат избор – да карат вързаната жертва да върви пеш до най-близкия град или просто да представят на властите един студен труп, опознат по характерните му признаци. Прочутата детективска агенция на Пинкертън се родила именно от такива баунтихантери, които започнали да търсят престъпници на конвейер и използвали в дейността си най-съвременните технологии.

Понякога нямало нужда от никакви шерифи, ловци на глави или съдии за наказване на престъпника. В Дивия Запад бил много популярен „съдът на Линч“. Когато


² Ганфайтер – точен стрелец, участвал в много престрелки. – бел. прев.

³ Баунтихантери – ловци на глави. – Бел. прев.



SURRAT. BOOTH. HAROLD.

War Department, Washington, April 20, 1865,

 **\$100,000 REWARD!**

THE MURDERER

Of our late beloved President, Abraham Lincoln,
IS STILL AT LARGE.

\$50,000 REWARD

Will be paid by this Department for his apprehension, in addition to any reward offered by Municipal Authorities or State Executives.

\$25,000 REWARD

Will be paid for the apprehension of JOHN H. SURRATT, one of Booth's accomplices.

\$25,000 REWARD

Will be paid for the apprehension of David C. Harold, another of Booth's accomplices.

LIBERAL REWARDS will be paid for any information that shall conduce to the arrest of either of the above-named criminals, or their accomplices.

All persons harboring or secreting the said persons, or either of them, or aiding or assisting their concealment or escape, will be treated as accomplices in the murder of the President and the attempted assassination of the Secretary of State, and shall be subject to trial before a Military Commission and the punishment of DEATH.

Let the stain of innocent blood be removed from the land by the arrest and punishment of the murderers.

All good citizens are exhorted to aid public justice on this occasion. Every man should consider his own conscience charged with this solemn duty, and rest neither night nor day until it be accomplished.

EDWIN M. STANTON, Secretary of War.

DESCRIPTIONS.—BOOTH is Five Feet 7 or 8 inches high, slender build, high forehead, black hair, black eyes, and wears a heavy black moustache.

JOHN H. SURRATT is about 5 feet, 9 inches. Hair rather thin and dark; eyes rather light; no beard. Would weigh 145 or 150 pounds. Complexion rather pale and clear, with color in his cheeks. Wore light clothes of fine quality. Shoulders square; cheek bones rather prominent; chin narrow; ears projecting at the top; forehead rather low and square, but broad. Parts his hair on the right side; neck rather long. His lips are firmly set. A slim man.

DAVID C. HAROLD is five feet six inches high, hair dark, eyes dark, eyebrows rather heavy, full face, nose short, hand short and fleshy, feet small, instep high, round bodied, naturally quick and active, slightly closes his eyes when looking at a person.

NOTICE.—In addition to the above, State and other authorities have offered rewards amounting to almost one hundred thousand dollars, making an aggregate of about **TWO HUNDRED THOUSAND DOLLARS.**

„50 хиляди долара за залавянето на Джон Бут“.
Плакат от 1865 година

вината на престъпника била очевидна или пък той бил хванат на местопрестъплението, ядосаните граждани просто го обесвали на най-близкото дърво – пълна икономия на средства! Често пъти под ударите на уличното правосъдие попадали и невинни хора, а най-циничните и хитри „съдии“ насъсквали тълпата против конкурентите си в бизнеса или срещу обикновените си неприятели.

Независимо от големия брой грабители, убийци и мошеници, които наводнили Дивия Запад, много малко от тях постигнали някакъв значителен успех и доживели до преклонна възраст. Мирните граждани били въоръжени почти поголовно и не се смущавали да използват оръжието си. Шерифите нямали абсолютно никаква представа за днешния параграф „превишаване на служебните правомощия“, а ловците на глави не ядели хляба си напразно и натрупали голям опит в залавянето на престъпници. По-голямата част от крадците, убийците и разбойниците завършила безславно дните си на бесилката и само единици станали известни благодарение на своите „подвизи“.